

Amikor elfogynak a föld füvei

*Csak a bodzát forgathatom mesébe.
Kihásítom, szétmorzsolom, főzöm,
húsából és virágából kenek a mellkasunkra,
és nevén nevezem a tündérnagyasszonyt,
akin nem foghat a cigányok átka,
mert mindöknél nagyobb a földek tündérasználja,
de csak néhány bodzabokrot tartott meg nekünk,
és én, aki anyáim tudását ismerem,
aki tudója minden rítusnak és receptnek,
aki a zöld hegyek minden virágát köszönténém,
végül haszontalan vagyok, mint a rossz tanács.
Mert anyáim tudása megőrzött minket,
de a tündérnagyasszony ítélt felettünk,
és amikor az utolsó mályva elvirágzott,
az utolsó pesztercelevél beleposhadt az üvegbe,
és nem leltem páfrányt sehol a végtelen erdőben,
tudtam, hogy már az anyáim takarékos tudásából kell főznom,
és úgy kell hazudnom, mint tavasszal a patak,
és nem szólhatok, mint a kóró sem,
mert a tündérnagyasszony megítélt,
de ezt nem tudhatják meg, erről nem szólhat mese.
Abból kell gyógyítani, ami nekünk maradt,
és azokat, akik maradtunk, a mesét úgy kell mondani,
ahogy mindig is mondták,
mert amíg a föld el nem nyel mindent,
addig így kell cselekedjünk, ezt súgják az anyáim bennem,
mert ha már bodza sem terem majd,
anyáim tanítása kell megtartsa minket.*